

свѣта. Затова едната половина на земята е свѣтла, а другата половина е тъмна. Мажът се разгнѣвилъ на тази жена която раздѣлила свѣта, и затова днесъ той освѣтява само едната половина, и то тази частъ, която той обича. Тѣзи двѣ жени се гонятъ, но той всѣкога освѣтѣва само тази, която обича.

Тази жена, която се радва, наричатъ день, а която се сърди — нощъ. Или, съ други думи: жената, която се радва, е висшиятъ манасъ или деньтъ, а тази, която се сърди — низшиятъ манасъ или нощта. Тѣзи два ягли сж двѣтѣ жени. Защо човѣкъ има по двѣ рѣцѣ, два крака; мозъкътъ е двоенъ, бѣлиятъ drobъ е двоенъ, сърцето е двойно и т. н., всичко е раздѣлено, защото има двѣ жени. Ще кажете: „Тогавъ да махнемъ двойката“. Нѣма защо да махаме двойката, а трѣбва да разбираме нейната сжщина. Споредъ мене, материята е отражение на духа. Материята е пакъ жена. Тази жена не ражда постоянно. Ние сме попаднали въ обятията на тъмната майка, която постоянно ни мачка и казва: „Вие ще държите ли още съ този баща, който ми изневѣри? Оставете него и елате при мене, азъ ще ви дамъ щастие“. Тѣзи хора, които вѣрватъ въ реалността на свѣта, тѣхъ наричаме материалисти. Утрѣ, слѣдъ като вашитѣ очи, рѣцѣ, стомахъ, мозъкъ и пр. се разкапятъ, изгубва се и всѣка реалностъ. И нервитѣ се разкапватъ. Дѣ е реалността, дѣ е положителното въ свѣта? Ще кажете: „Ние сме вѣрващи хора, вѣрваме въ единъ Господъ“. Радвамъ се, но вие били ли сте при вашата свѣтла майка, ходили ли сте въ свѣтлата страна на земята? Нѣкои хора казватъ, че познаватъ земята. За да познаете земята, трѣбва да излѣзете 10,000 к. м. изъ пространството нагорѣ, за да видите, какво нѣщо е тя. Отъ гледището на културнитѣ хора, които живѣятъ по-горѣ отъ васъ, вие сте въ положението на риби, които живѣятъ на дъното на океана. Културнитѣ хора, които живѣятъ надъ васъ, ви изваждатъ съ вѣдицитѣ си и казватъ: „Да оставимъ ли този човѣкъ тукъ, или да го изпратимъ да се прѣроди?“. И смъртта не е нищо друго, освѣнъ една вѣдица, на която се туря нѣкоя глиста, за да се хване рибата. Господъ казва, че тази божествена мрѣжа ще се хвърля винаги, до скончанieto на вѣка; едни ще изважда отъ морето и ще ги туря на сушата, а